

Bijbels perspectief

Woord van de week

Johannes 17:12.

Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de Schrift vervuld werd.

Wie dit tekstwoord goed leest, stoot op de akelige mogelijkheid van het niet behouden worden, het verloren kunnen gaan. Laat één ding evenwel duidelijk zijn, het is God zelf die nadrukkelijk aangeeft er geen behagen in te hebben dat iemand verloren gaat. Nee, in Ezechiël 33:11 klinkt overduidelijk dat het juist zijn wil is dat de mens behouden wordt:

Zeg tot hen: zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft.

Hieruit blijkt dat de verantwoordelijkheid in dezen bij de mens wordt gelegd. God vervolgt in het zojuist aangehaalde vers: *Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven, huis Israëls? Wat Hij hier tegen zijn eigen volk zegt, zegt Hij in principe ook tegen ons.*

Laten we daarom bij dit aangehaalde vers even stilstaan in het licht van het gekozen tekstvers. God spreekt door de mond van de profeet zijn eigen bondsvolk aan. Mensen die er, zou je toch mogen stellen, bij horen. En toch gebruikt Hij richting hen een term die dan niet bij hen zou horen te passen: goddelozen. Juist richting zijn volk roept God hier op tot bekering. Het lijkt er op dat een ieder die eigen wegen gaat, zich losmaakt van God en zijn Woord - het euvel bij uitstek van Gods volk op het moment dat de profeet deze woorden spreekt - zichzelf heeft geplaatst onder die noemer van goddeloze. Wat meer en erger is, hier wordt (alook op andere plaatsen binnen het Nieuwe Testament) in glasheldere bewoordingen duidelijk dat zo iemand op weg is... verloren te gaan.

Bent u, ben jij gered? Hopelijk kunt u, jij deze directe en op de persoon af gestelde vraag positief beantwoorden. Dan hoor je tot de volgelingen van Jezus Christus. Maar vanuit het tekstvers van deze week blijkt pijnlijk duidelijk dat zelfs vanuit die kring iemand verloren kon en dus kan gaan. Het lag hem toen en ligt hem nu niet aan Jezus. Hij bewaarde en bewaart in Gods naam. Dat doet denken aan het tekstvers dat zegt dat niemand ons uit zijn hand kan roven (Joh. 10:28). Maar, hoe kan dat binnen dit tekstvers dan wel het geval zijn? Hoe kunnen oudtestamentische gelovigen wel goddelozen genoemd worden?

Geeft Jezus dit niet aan in het aangehaalde Johannes 10: Mijn schapen horen naar mijn stem, vers 27. En was - en is - nu niet juist dat het probleem bij Gods volk, Jezus volgelingen? Hoe nadrukkelijk en klemmend klinkt in Johannes 15 de oproep van Jezus om in Hem te blijven, want al wie dat niet doet, heet ook daar verloren te gaan en dat terwijl Hij aangeeft dat Hij in ons wil blijven. Hij is machtig om te redden, maar ik heb de macht om uit zijn hand te lopen door niet naar zijn Woord en geboden te leven. Daarom toch nog eens de vraag iets anders verwoord: hoe staat het er voor?

Gebed

Te veel van Uw kinderen Vader, leven vanuit de gedachte 'eens behouden altijd behouden' en dat terwijl Uw Woord op talloze plaatsen het ongelijk van die gedachte nadrukkelijk laat zien. Hoe duidelijk laat bijvoorbeeld de schrijver van de Hebreeënbrief dit namens U weten in hoofdstuk 6 vanaf vers 4. Zoals we zagen, roept U juist Uw volk op tot bekering en waakzaamheid, een leven naar en vanuit Uw Woord, een leven in gehoorzaamheid. Het begrip dagelijkse bekering is geen loos begrip. Uw Geest wil ons voortdurend overtuigen van zonde, oordeel en gerechtigheid. Uw knecht David bad daarom al: doorgrond en ken mijn hart o Heer. De weg omhoog wordt gemarkeerd door het kruis - daar valt per dag de keuze, u volgen of eigen wegen gaan. Bewaar ons in en bij Uw Woord Drie-enig God, dat vragen wij in Jezus Naam, uit genade, amen.